

VITALI CIPILEAGA

In
umbra.
pasilor
tăi

roman

VITALI CIPILEAGA

In umbra. pasilor tăi

roman

//bestseller

1

2014

- Mai e mult până ajungem?
- *Vive la Roumanie*, replică Tânărul de la volan. Am și trecut de Pitești.
- Bănuiesc că asta e singura expresie cunoscută în franceză, Ștefan.
- Fata de lângă el, o blondă cu părul creț, schiță o grimasă plăcălită.
 - Săracul de tine, după șapte zile petrecute pe pământ francez...
 - Nu-i adevărat, Andreea, se apără Tânărul. Te-aș putea uimi la câte cuvinte franțuzești cunosc.
 - Așa este. Presupun însă că n-ai fi reușit să comanzi nicio apă plată fără noi, se auzi din spate o voce masculină, râzând.
 - Mulțumesc, scump prieten, că mă susții, răspunse Tânărul pe același ton glumeț.
 - Aș fi jurat că vorbești serios.
- Râseră zgomotos. Mașina se îndrepta spre București

pe Autostrada A1, înaintând pe asfaltul încă umed după o ploaie zdravănă. Tinerii, patru la număr, se întorceau entuziasmați din Franța, unde se aventurara într-o călătorie pe care nu aveau să-o uite atât de ușor. Ai fi zis că sunt prieteni și atât, dacă blonda din față nu se juca cu degetele pe piciorul Tânărului șofer, iar perechea din spate nu profită de presupusa intimitate ca să-și mai fure un sărut discret și evadat.

— Nu vrei să vii în locul meu?

Tânărul de la volan făcu o privire rugătoare către bărbatul de pe bancheta din spate, Theodor, un brunet trecut de douăzeci și cinci de ani.

— Mulțumesc, dar nu insista. Ai uitat că am condus din Marseille până aproape de hotarul cu Ungaria. Ar ieși mai bine de șaptezeci la sută din tot traseul. Ți-au rămas o sută de kilometri, dacă continui cu aceeași viteză ajungem la București în cel mult o oră și jumătate.

— Un mare mulțumesc pentru calcul, mormăi bărbatul din față cu jumătate de gură.

Prieteni buni, tinerii împărtășeau pasiunea călătoriei cu automobilul. Portugalia, Turcia, Țările de Jos și, mai nou Franța: descopereau, se distrau, inventau de fiecare dată noi alternative în fața unei vieți plăcute. Până și bărbatul brunet, cel mai sceptic dintre ei, capitulase în cele din urmă și recunoșcu că nu e chiar atât de rău să te bucuri de viață.

— Viitoarea ta soție va fi în curând studentă, nu-i aşa? întrebă Ștefan pe un ton glumeț.

— Am depus dosarul la medicină, răspunse fata, continuând să țină strâns mâinile bărbatului de lângă ea.

Era o brunetă cu un păr strălucitor, care-i evidenția și mai mult ochii negri.

— Pe douăzeci și trei voi susține examenul de admitere.

— Exact a doua zi după concertul lui Julio Iglesias de la Sala Palatului, bătu din palme plină de entuziasm Andreea. Să nu cumva să-mi refuzați plăcerea de a vă avea alături. Azi are concert la Constanța, drăguțul de el. Dacă aş putea, aş fi în clipa asta acolo.

— Pe bune? făcu Tânărul de lângă ea.

— Dacă-ți zic. N-ar strica și tu să-mi susții entuziasmul.

— Pe bune? repetă Tânărul, manifestându-și vădit dezinteresul.

— Hai că devii nesuferit deja.

Își întoarse capul spre fereastra din dreapta, privind lung cum iarba parcă alerga pe alături.

— Nu știu. Eu aş prefera să merg la un recital cu Nicu Alifantis. Sau să mai călătorim pe undeva. Sau până la urmă să fim împreună, în doi și atât.

— Fiecare cu plăcerile lui, strâmbă din nas fata.

— Recunoaște pentru o clipă că ți-a plăcut și tie ideea.

Privi în oglinda din față, reușind astfel să remарce ce se întâmplă pe bancheta din spate. Bruneta, pe nume Paula, contempla profilul iubitului său cu ochii beți de extaz, mângâindu-i cu dosul palmei fruntea înaltă. Apoi puse capul pe umărul acestuia. Închise ochii mai mult ca

să nu îintrerupă starea de visare, decât ca să se odihnească, în timp ce el îi trasa linia gâtului cu degetele pe o șuviță de păr.

- Sunt atât de fericită, Theo, îi șopti ea.
- Și eu, minunea mea mică.

Bărbatul îi luă ambele mâini și i le duse spre buze, să rutându-le, moment în care cei din față scoaseră un chicot, amintindu-le celor doi ca nu sunt singuri în idila lor.

- Hei, ce e asta?

Magia momentului a fost întreruptă de nedumerirea lui Ștefan.

— Am intrat pe o porțiune de șosea fără marcaje rutiere.

— Bănuiesc că a fost asfaltată recent, replică blonda.

— Posibil. Partea proastă e că benzile pot fi ușor confundate de un șofer începător. Apropo, e o căldură insuportabilă aici. Mai aveți puțin și adormiți, și pe urmă nu mai e mult și adorm împreună cu voi.

Luă mâna stângă de pe volan și deschise geamul. Își rezemă apoi cotul de margine, pornind să caute o piesă potrivită. Se opri la un post de radio ce transmitea muzică electronică. Mulțumit, întoarse privirea spre oglinda din stânga, când ochii i se măriră de spaimă. Înlemnii pe loc câteva secunde, apoi brusc porni să rotească volanul spre dreapta. Era prea târziu...

În clipa următoare automobilul se lovi frontal de o furgonetă ce venea cu viteză dinspre București. Încurcase benzile și trecuse pe contrasens. Impactul a fost atât de

puternic, că mașina se rostogoli de câteva ori, oprindu-se într-un sfârșit de marginea parapetului. Airbag-ul se deschise în față, după care urmă o liniște totală.

— Când va ieși, oare când va ieși?...

Un domn îmbrăcat în costum își privea nerăbdător ceasul, mormăind sub nas. Se plimba încolo și încoace pe corridor. Respira din greu, ducându-și frecvent mâna spre nas, doavadă a faptului că-i era insuportabil mirosul de spital. Din când în când se oprea în dreptul salonului din capăt, privind cu deznădejde prin broasca cheii.

După mai bine de zece minute de chin, ușa se deschise larg. Matei Preda, șeful Clinicii de Chirurgie Cardiovasculară de la Spitalul de Urgență Floreasca, ieși ștergându-și transpirația de pe frunte. Domnii se apropiară unul de celălalt, privindu-se direct în ochi.

— Îmi pare foarte rău, făcu medicul. Câteva ore, cel mult o zi și o pierdem. E la capătul resurselor biologice, într-o stare avansată de insuficiență cardiacă. Cum v-am și spus anterior, are nevoie urgentă de transplant.

Domnul în costum dădu disperat din mâini.

— Păi faceți ceva, trebuie să fie o soluție. Deja de câte ori am încercat și...

— Aveți dreptate, îl întrerupse medicul. Pacienta a

ratat de patru ori efectuarea unui transplant, dar asta a fost exclusiv din cauza unor diferențe antropometrice, cât și biologice. Există probleme de compatibilitate pe care nu le putem ignora.

— Și oare scopul vostru nu este să rezolvați această problemă?

Domnul își desfăcu disperat nodul de la cravată, gesticulând la fel de activ.

— Oare nu trebuie să găsiți o soluție?

Doctorul îl privi atent câteva clipe, apoi îi luă mâna, strângând-o.

— Voi fi direct. Într-un caz de cardiomiopatie restrictivă sunt șanse minime să găsim soluții viabile și rapide. Știți prea bine, pacientei i-a fost inserat un pacemaker cardiac artificial, pentru a stimula musculatura cardiacă. Nu a fost eficient. Rămâne aşadar posibilitatea unui transplant. Problema e că pacienta are șaisprezece ani. Intervențiile la asemenea grupă de vîrstă pediatrică sunt mult mai rare, deci și donarea este mai problematică. Dar insist să mă înțelegi că vom face tot posibilul să fie bine. Mă auziți?

Bărbatul însă nu-l mai auzea de ceva timp. Se prăbuși jos, rezemându-se cu spatele de marginea peretelui. Își frământa mâinile, repetând întruna: „Nu mai e nicio șansă, nu mai e nicio șansă.”

Şeful clinicii, un bărbat înalt de doi metri, cu umeri lați, privea copleșit de emoție scena din fața lui. Se gândi preț de o clipă, apoi față i se îmbună într-o expresie destinsă.

— Mai avem o şansă, Raphael. Mă auzi? Nu înceta să crezi în ea, îi spuse pe un ton prietenesc, aşezându-se alături.

Bărbatul îl privi pe doctor câteva clipe, apoi îşi îngropă faţa în umărul acestuia. Plângerea în hohote, fără a încerca să-şi reţină emoţiile. Doctorul îi puse o mână pe umăr, încurajându-l. Stăteau aşa de câteva minute, când de ei se apropiie grăbit un Tânăr îmbrăcat în halat alb.

— Ce s-a întâmplat, Radule?

— Două minute în urmă ne-a venit confirmarea unei donaţii de cord. Un accident rutier. Victima e în moarte clinică. Indicii primari arată compatibilitate cu pacienta din salonul doisprezece.

Dintr-o mişcare, ambii erau în picioare.

— Am înțeles. Trimite de urgenţă o echipă de medici pentru a preleva cordul. Şi ia legătura cu cei de la SMURD pentru a facilita transportul.

Întoarse capul spre bărbatul în costum.

— Vedeţi, şansele apar atunci când ne aşteptăm mai puţin.

Porni în goană să pregătească toate cele necesare. Avea îndoieri dacă era bine să-i transmită sau nu această informaţie şi tinerei, aşteptând să se asigure de veridicitatea ei. Îi făcuse de patru ori aceeaşi promisiune şi de fiecare dată fusese nevoit să řă-o retragă, lăsând în urmă un suflet şi mai distrus.

Ambulanţa SMURD a ajuns la clinică după miezul nopţii. Şeful clinicii în persoană verifică compatibilitatea şi remarcă cu mirare că se potriveşte perfect nouui corp.

Abia după asta intră în salon cu un zâmbet larg.

— Ce zici, de mâine începem o nouă viață?

Nu-i răspunse nimeni. Pacientei deja i se administrase un anestezic general. La două dimineață începu operația, realizând o sternotomie mediană. Conectă pacienta la un bypass cardiopulmonar (aparat care preia funcțiile inimii) și începu anevoieasa și, în același timp, miraculoasa operație.

La 4:15 sfârși ultimele proceduri și medicul ieși în corridor. Bărbatul își scosese costumul și cravata și aștepta nervos pe un scaun. Văzându-l pe medic, se apropie cu pași repezi de el.

— S-au confirmat investigațiile anterioare. La începutul intervenției chirurgicale, în timpul manevrelor de inițiere, inima era epuizată complet. Acest cord a fost ca un dar de sus. Dar să știi, și domnul Preda răsuflă adânc și ușurare, pacienta e salvată.

Bărbatul îl îmbrățișă pe medic cu toată puterea. Își dădu seama că depășește anumite limite și făcu un pas înapoi, emoționat.

— Mulțumesc, domnule. Sunteți prea bun pentru a vă limita la umilele mele mulțumiri. Am însă o singură întrebare.

— Spune.

— Cine este donatorul?

Doctorul îl privi direct în ochi, păstrând liniștea câteva clipe.

— Asta nu vă voi putea spune niciodată.